

Masallar Bize Ne Anlatır?

What Do Fairy Tales Tell Us?

Feyzioğlu, Y. (2019). *Masallar Bize Ne Anlatır?* Doğubatı Yayınları.

 Ezgi Çetinkaya Özdemir¹

¹Doç Dr., Kafkas Üniversitesi, ezgicetinkaya@kafkas.edu.tr (Sorumlu Yazar/ Corresponding author)

Giriş

Çocuk edebiyatı, 2-14 yaş arasındaki çocukluk ve ergenlik dönemlerinde, çocukların dilsel ve bilişsel gelişimlerine uygun olarak oluşturulmuş, onların duygusal ve düşünsel dünyalarını farklı açılardan keşfetmelerini sağlayan ve hayal güçlerini zenginleştirirken, aynı zamanda hayatın gerçeklerini anlamalarına ve sanatsal bir bakış açısı kazanmalarına yardımcı tüm sözlü, yazılı ve görsel içeriklerdir (Cıravoğlu, 1999). Şirin (2007) çocuk edebiyatını, temeline çocuk ve çocukluk kavramının yerleştirildiği; çocuğun ilgisine, duygu ve düşüncelerine uygun hazırlanan; içeriğin ve karakterlerin çocuğun anlayabileceği şekilde sade ve açık bir dille ifade edildiği, okuma alışkanlığı kazandırmaya yardımcı olan çocuğun duysal dünyasında gelişerek yetişkinliğe doğru adım atmasını sağlayan bir geçiş dönemi edebiyatı olarak tanımlamıştır.

Çocuk edebiyatının temel işlevlerinden biri, kaliteli eserler aracılığıyla çocukların okuma alışkanlığı kazanmalarını ve okuma sevgisi geliştirmelerini sağlamaktır (Duran, 2019). Sever'in (2010) belirttiği gibi, eserlerdeki karakterler, çocuğun kahramanla bağ kurmasını ve kahramanla yolculuğa çıkma arzusunu uyandırarak, okuma kültürünün gelişmesine katkı sağlamaktadır. Çocuk edebiyatı ürünleri, çocuğun dil gelişimini destekler, yeni kelimeler edinmesini sağlar ve dilin kurallarına karşı duyarlılık oluşturur (Gönen, Katrancı, Uygun ve Uçuş, 2011). Bununla birlikte bu eserler, çocuğun farklı bakış açıları kazanmasını, eleştirel ve özgün düşünmesini, kelime dağarcığını zenginleştirmesini (Yıldırım-Bilgen, 2017), dilin doğru bir şekilde kullanılmasını sağlar (Sis ve Gökçe, 2009). Çocuk edebiyatı eserleri, çocuğa doğru davranışları ve toplumda dikkat edilmesi gereken kuralları öğretmeyi; dürüstlük, yardımlaşma ve iyilik gibi değerleri kazandırmayı; kısacası çocuğu hayata hazırlamayı amaçlamaktadır (Arseven, 2005).

Çocuk edebiyatının içinde yer alan birçok edebi tür vardır. Masal, destan, efsane, ninni, fabl, deneme, fıkra, öykü, roman, anı, biyografi, çocuk şiiri, gezi yazısı, tekerleme, bilmece, çocuk tiyatrosu ve çizgi film-çizgi roman gibi türler, bu alanda incelenebilecek temel eserlerdir (Yıldız ve Öztürk Samur, 2018).

Bu türlerden biri olan masal, kahramanlarının çoğunlukla olağanüstü varlıklardan oluştuğu, tamamen hayal gücüne dayalı olayların anlatıldığı, tekerlemelerle başlayıp mutlu bir sonla sona eren sözlü anlatım biçimidir (Gedik, 2020). Masal içerisinde çocuk edebiyatı türlerinden mâni, fıkra, bilmece, efsane gibi birçok türe rastlanması masalın kapsayıcı bir tür olduğunu göstermektedir. Bu yüzden masal, çocuk edebiyatı eserleri içerisinde sözvarlığı yönünden en zengin metinlerdir (Baş, 2006). Öncelikle çocukların dil gelişimi kazanmasını ve geliştirmesini sağlayan masallar (Sanders, 2013), milli ve evrensel değerlerin

aktarılması ve benimsetilmesinde de önemli bir rol oynar (Karatay, 2007). Yine çocukların hayal dünyasını geliştirme ve soyut kavramları algılamasında önemli bir yeri olan masallar (Karatay, 2007), duygusal ve ruhsal gelişime katkı sağlayarak çocukları gerçek hayata hazırlar (Gedik, 2020). Son olarak kültürel kimliğin sonraki nesillere aktarılmasında da masallar aktif bir role sahiptir (Arıcı, 2012). Bu çalışmada, masalların hayatımızdaki yerini ayrıntılı bir şekilde ele alan ve Yücel Feyzioğlu tarafından kaleme alınan “Masallar Bize Ne Anlatır?” adlı eser üzerinde durulmaktadır.

Yücel Feyzioğlu Kimdir?

Yücel Feyzioğlu, 10 Aralık 1946 tarihinde Kars’ta doğmuş, Türk edebiyatının önemli çocuk edebiyatçılarından biridir. Eserleriyle özellikle masal anlatıcılığı alanında tanınır ve “Masalcı Dede” olarak anılır.

Eğitim ve Kariyer

Feyzioğlu, Kars’taki “Cilavuz İlköğretmen Okulu”nu tamamladıktan sonra 1972 yılında Almanya’ya göç etmiştir. Almanya’da Goethe Enstitüsü’nden dil eğitimi almış ve “Anderson Yazarlık Akademisi”ni bitirmiştir. 1965-1971 yılları arasında Türkiye’de, 1974-1985 yılları arasında ise Almanya’da öğretmenlik yapmıştır. 1985 yılından sonra serbest yazar olarak edebi kariyerine devam etmiştir. Alman Yazarlar Birliği üyesi olan Feyzioğlu, aynı zamanda Kıbrıs-Balkanlar-Avrasya Türk Edebiyatları Vakfı’nın Almanya temsilcisidir.

Edebiyat Kariyeri ve Eserleri

Feyzioğlu’nun edebi kariyeri, 1970 yılında Cumhuriyet Pazar ekinde yayımlanan ilk öyküsüyle başlamıştır. 2001’de “Göçün 40. Yılı” etkinliği kapsamında düzenlenen yarışmada “Anadili Gerekli mi?” başlıklı denemesiyle Cumhuriyet Gazetesi Birincilik Ödülü’nü kazanmıştır. 2003 yılında TRT INT’in düzenlediği “AB / Türkiye İlişkileri” konulu yarışmada ise “Danışman” adlı öyküsü birincilik ödülüne layık görülmüştür. 2004 yılında, Keloğlan kitapları dizisiyle Çocuk Edebiyatçıları Birliği’nin Masal Ödülü’nü almıştır.

Feyzioğlu’nun en tanınmış eserlerinden biri, 1974 yılından itibaren Anadolu ve Mezopotamya’dan Türk, Kürt, Ermeni, Arap ve Süryani masallarını derleyerek oluşturduğu “Kardeş Masallar” dizisidir. Bu dizi, çağdaş psikolojinin ihtiyaçlarına uygun olarak yeniden yazılmış 32 kitaptan oluşmakta ve kendi alanında yapılan ilk kapsamlı çalışmalar arasında yer almaktadır.

2002 yılında yayımlanan “Sihirli Limon” isimli masal kitabı, Almanya Eğitim ve Bilim Bakanlığı tarafından “Çocukların Kafasında Fantastik Dünya Açan 20 Kitaplık Listesi”ne dahil edilmiştir. Bunun yanında, Talim ve Terbiye Kurulu tarafından, Feyzioğlu’nun masal kitaplarının okullarda çocuklara okutulması kararlaştırılmıştır.

“Masallar Bize Ne Anlatır?” Eserine İlişkin Değerlendirme

Masalların işlevlerini belirli başlıklar altında sistematik bir biçimde inceleyen yazar, bu anlatı türünün çeşitli yönlerini hem kendi yaşantılarından ve kaleme aldığı metinlerden hem de Türk edebiyatı geleneğinde yer alan masal örneklerinden yola çıkarak kapsamlı bir şekilde ele almaktadır. Eserinde masalların yalnızca çocuklara yönelik eğlencelik anlatılar olmadığını; aksine, kültürel değerlerin kuşaktan kuşağa aktarılmasında, bireyin kişilik gelişiminin desteklenmesinde ve toplumsal normların içselleştirilmesinde son derece etkili bir araç olduğunu özellikle vurgulamaktadır.

1. Masallar Kültür Taşıyıcısıdır

Yücel Feyzioğlu'na göre masallar, yalnızca çocukları eğlendirmeye yönelik basit anlatılar değil; aynı zamanda bir toplumun kültürel belleğini taşıyan derinlikli metinlerdir. Her masal, ait olduğu halkın yaşam biçimini, inanç sistemini, ahlaki değerlerini ve hatta coğrafi özelliklerini yansıtarak, geçmişten günümüze uzanan bir sözlü tarih işlevi görür. Bu yönüyle masallar, etnopedagoji açısından eğitimde kullanılabilecek birer kültürel öğrenme aracıdır. *Masallar Bize Ne Anlatır?* adlı eserinde Feyzioğlu, özellikle Anadolu coğrafyasında birlikte yaşamış halkların masallarını bir araya getirerek bu çeşitliliğin altını çizer. Türk, Kürt, Ermeni, Süryani ve Arap halklarına ait anlatılar; sadece toplumsal ve kültürel kodları değil, aynı zamanda ortak yaşama dair deneyimleri de yansıtır. Bu durum, çokkültürlü etnopedagojik yaklaşıma örnek olarak gösterilebilir. Kitapta yer alan masal örnekleri, bir yandan evrensel insani mesajlar taşıırken, diğer yandan bireyin zihinsel ve duygusal gelişimine katkı sağlayacak şekilde yapılandırılmıştır. Ayrıca bu anlatılar, farklı kültürlerin benzer temaları nasıl işlediğini karşılaştırma olanağı sunarak, kültürlerarası anlayışın ve empati becerisinin gelişmesine de zemin hazırlar.

2. Masallar Çocuklar İçin Düşünsel Bir Rehberdir

Yücel Feyzioğlu, masalların çocukların yalnızca eğlenmesi için değil; aynı zamanda onların zihinsel, ahlaki ve bilişsel gelişimleri için güçlü birer rehber olduğunu savunur. Onun yaklaşımına göre, masallar, soyut düşünceye henüz yeni adım atmaya başlayan çocuklar için karmaşık düşünsel yapıların sadeleştirilmiş versiyonlarını sunar. Bu metinler aracılığıyla çocuklar, neden-sonuç ilişkileri kurmayı, karakterlerin tutumlarını ve davranışlarını analiz etmeyi, olayları değerlendirmeyi ve çok yönlü düşünmeyi öğrenirler. Masallar, aynı zamanda vicdan gelişiminin temellerini atar. “Doğru–yanlış”, “iyi–kötü”, “adil–zalim” gibi temel kavramları hikâyeler aracılığıyla deneyimleyen çocuklar, gerçek hayattaki etik ikilemleri daha sağlıklı yorumlayabilir hale gelir. Karakterlerin yaptığı tercihler, çocukların da kendi hayatlarında benzer durumlarla karşılaştıklarında daha bilinçli ve sorumlu davranmalarına katkı sağlar. Feyzioğlu, masalları pedagojik yönergelerle yapılandırılmış öğretici metinler değil, doğal öğrenme ortamları olarak tanımlar. Bu, çocuğun bilgiyi dışarıdan dayatmalarla değil; özümseyerek, sorgulayarak ve kendi iç dünyasında yeniden kurgulayarak edindiği anlamına gelir. Masallar, çocuğu pasif bir dinleyici olmaktan çıkarıp, aktif bir düşünür haline getirir. Ayrıca masallar; yaratıcı ve eleştirel düşünme, analiz, esneklik ve problem çözme gibi üst düzey becerilerin gelişimine de fayda sağlar. Bir karakterin karşılaştığı engelleri nasıl aştığını izleyen çocuk, zihninde alternatif çözüm yolları oluşturur; böylece hayal gücü gelişirken mantık ve muhakeme becerisi de güçlenir.

3. Masallar Duygusal Dayanıklılığı Geliştirir

Yücel Feyzioğlu'nun eserinde altını çizdiği temel noktalardan biri de masalların çocukların duygusal gelişimi üzerindeki dönüştürücü etkisidir. Özellikle çocuk psikolojisi açısından değerlendirildiğinde, masallar yalnızca hayal gücünü besleyen değil; aynı zamanda duygularla baş etme becerisi kazandıran anlatılardır. Masal kahramanları çoğu zaman yoksulluk, dışlanmışlık, yalnızlık, kayıp ya da korku gibi zorlu duygusal deneyimlerle karşılaşır. Bu karakterlerin hikâyeleri, çocuğun kendi yaşamında da deneyimlediği veya sezgisel olarak bildiği duyguları anlamlandırmasına olanak tanır. Çocuk, masaldaki kahramanla özdeşleşerek kendi korkularıyla dolaylı ve güvenli bir bağ kurar; böylece bu korkularla yüzleşmeyi ve baş etmeyi öğrenir.

Masallarda sıkça rastlanan metaforik öğeler —canavarlar, karanlık ormanlar, labirentler, cadılar ya da büyücüler— aslında çocuğun içsel dünyasında karşılaştığı karmaşık duyguların ve korkuların dışavurumudur. Bu tür semboller, çocuğun duygularını hem tanımasına hem de simgeleştirmesine imkân verir. Daha da önemlisi, masalların sonunda bu tehdit unsurlarının genellikle alt edilmesi ya da dönüştürülmesi, çocuğa güçlü olma mesajı verebilir. Böylece masallar, çocuklara duygusal dayanıklılık kazandırır. Yani stres, korku, belirsizlik ve hayal kırıklığı gibi zorlayıcı duygular karşısında yıkılmak yerine, çözüm üretmeye ve olumlu sonuca ulaşmaya dair bir iç motivasyon geliştirir. Feyzioğlu'nun yaklaşımında masallar bu anlamda yalnızca eğitici değil, aynı zamanda terapötik işlev de görür. Çocuğa doğrudan telkin ya da nasihat yoluyla verilemeyecek mesajlar, masalın doğal ve güvenli anlatı yapısı içinde etkili biçimde içselleştirilir.

4. Masallar Toplumsal Değerleri Aşılama Aracıdır

Yücel Feyzioğlu'nun değerlendirmelerine göre, masallar çocuklara toplumsal değerleri aktarmanın en doğal ve etkili yollarından biridir. Masallar, doğrudan öğretmeye çalışan didaktik metinlerden farklı olarak, değerleri bireyin farkına varmadan, içselleştirerek öğrenmesini sağlar. Bu özellikleriyle masallar, pedagojik anlamda örtük öğrenme sürecine hizmet eder.

Adalet, iyilik, cesaret, çalışkanlık, paylaşma, sabır, merhamet ve alçakgönüllülük gibi temel etik değerler, masalın olay örgüsü içinde, karakterlerin kararları ve davranışları aracılığıyla aktarılır. Örneğin, haksızlığa uğrayan bir karakterin sonunda adalete kavuşması; paylaşmayı bilen birinin ödüllendirilmesi ya da bencil bir karakterin başarısızlığa uğraması gibi örüntüler, çocukta ahlaki yargıların şekillenmesini sağlar. Bu anlatılar, çocuğun dışarıdan verilen hazır yargılar yerine, kendi ahlaki pusulasını oluşturmaya yardımcı olur. Masalın sonunda çocuğun zihninde oluşan “Bu doğrudur.” ya da “Bu karakter iyi bir şey yaptı.” türündeki çıkarımlar, bireysel vicdan gelişimi açısından son derece değerlidir.

Feyzioğlu, bu bağlamda masalların eğiticiliğini değil, öğreticiliğini ön plana çıkarır. Masal öğretmez; düşündürür, hissettirir ve sezdirir. Değer, doğrudan bir kural ya da emir cümlesiyle değil, masalın içine yerleştirilmiş deneyim yoluyla kazandırılır. Bu da çocukta daha kalıcı bir öğrenme sağlar. Bu yönüyle masallar, yalnızca bireyin kişisel ahlakını değil, aynı zamanda içinde yaşadığı toplumun değer yargılarına dair bir farkındalık da oluşturur. Dolayısıyla masallar, toplumsal yapının devamlılığı açısından kültürel bir dengeleyici ve ahlaki bir rehber işlevi görür.

5. Masallar Empatiyi ve Anlayışı Geliştirir

Yücel Feyzioğlu'nun masallara yüklediği en anlamlı işlevlerden biri de onların empati kurma becerisi kazandıran metinler olmasıdır. Masallar, bireylerin yalnızca kendi yaşam dünyalarına değil, farklı halkların duygu, düşünce ve değer dünyalarına da temas etmelerini sağlar. Bu yönüyle, özellikle çok dilli ve çok kültürlü toplumlarda kültürlerarası hoşgörü, anlayış ve bir arada yaşama bilincinin gelişmesine önemli katkılar sunar.

Feyzioğlu'nun *Kardeş Masallar* adlı dizisi bu anlayışın somut bir ürünüdür. Türk, Kürt, Ermeni, Süryani ve Arap halklarına ait masalları bir araya getiren bu derleme; farklı kültürel kimliklerin benzer insani duygular etrafında nasıl birleştiğini ortaya koyar. Aynı temel değerleri —sevgi, adalet, dürüstlük, cesaret— farklı biçimlerde anlatan bu masallar, çocuklara “*Başka hayatlar da seninki kadar gerçek ve değerlidir.*” düşüncesini aşılar. Masalların bu yönü, özellikle ötekileştirme, ön yargı ve ayrımcılıkla mücadele açısından değerlidir. Çocuklar bir başka kültüre ait masalı dinlediklerinde, o halkın yaşam biçimine dair bir yabancılık ya da tehdit değil; anlayış ve yakınlık hissi geliştirirler. Bu da empati yetisinin erken yaşlarda gelişmesine katkı sunar. Ayrıca masallar, farklı dillere çevrilebildiği ve evrensel temalar içerdiği için kültürel sınırları

aşabilen anlatılardır. Bu evrensellik sayesinde masallar, toplumsal çatışmaların, kültürel kopuşların ve ötekileştirmenin panzehiri niteliğindedir. Barışçıl bir toplum yapısının inşasında, ortak anlatıların yeri son derece önemlidir. Feyzioğlu'nun masalları bu bilinçle ele alması, onun yalnızca bir masal yazarı ya da derleyici değil, aynı zamanda bir kültürlerarası diyalog savunucusu olduğunu da gösterir.

6. Masal Anlatıcılığı Bir Sanattır ve Yaşamalıdır

Yücel Feyzioğlu, masalların yalnızca yazılı metinler değil, sözlü gelenek ve anlatıcılık geleneğinin de ayrılmaz bir parçası olduğunu vurgular. Masal anlatıcılığı, sadece bilgi aktarımını değil, aynı zamanda duygu ve deneyimlerin paylaşıldığı bir sanat formunu ifade eder. Masalların sözlü olarak anlatılması ve bu anlatımın bir “sanat” olarak yaşatılması vurgusu, etnopedagojinin geleneksel ve toplumsal öğrenme biçimlerini desteklemesiyle birebir örtüşmektedir. Masalın doğru bir biçimde anlatılması, dinleyiciyi yalnızca hikâyeye dâhil etmekle kalmaz, aynı zamanda duygusal bir bağ kurma sürecine de girer. Feyzioğlu'na göre, bu gelenek, modern yaşamın hızla değişen dinamiklerinde yitirilmiş bir değer olsa da toplumsal bağların yeniden inşa edilmesi açısından kritik bir öneme sahiptir.

Masalların sözlü anlatımı, insanların bir araya gelip paylaşılan duygusal deneyimlere katılması için bir fırsat sunar. Özellikle çocuklar, masal anlatıcılarıyla kurdukları güçlü duygusal bağlar sayesinde, empati, güven ve ilişki kurma gibi becerilerini de geliştirir. Masallar, hikâyeler üzerinden sözlü iletişim yoluyla duygu ve düşüncelerin aktarılmasını sağlar; bu, masalın sadece eğitsel değil, aynı zamanda sanatsal bir deneyim olmasını da mümkün kılar.

Feyzioğlu, masal anlatıcılığının bir kültür aktarımı ve pedagojik bir gereklilik olduğunu savunur. Masallar, sadece halkın yaşamını değil, bir toplumu oluşturan insanları, değerleri, ritüelleri, dilin inceliklerini ve hayata bakış açısını nesilden nesile aktaran bir köprü işlevi görür. Bu geleneğin yaşatılması, sadece kültürel mirası korumakla kalmaz, aynı zamanda zihinsel gelişim ve sosyal bağların güçlendirilmesi açısından da önemlidir. Masal anlatıcılığı, sadece bilgi değil, aynı zamanda duygu aktarımı da içerir. Anlatıcı, bir karakterin duygusal durumunu ve hikâyenin evrimini vurgularken, dinleyici de bu duyguları hissederek, böylece anlatılan masal canlı hâle gelir. Bu sanatsal yönüyle masal, geleneksel sanat biçimlerinden biri olarak kabul edilebilir. Zira masal anlatmak, bir bakıma hikâyeyi canlandırmak, karakterleri ruhuyla var etmek ve onların duygularını dinleyicinin ruhuna yansıtılabilmektir. Feyzioğlu'nun bu konudaki tutumu, masal anlatıcılığının sadece bir kültürel değer değil, aynı zamanda eğitimsel bir ihtiyaç olduğunu gösterir. Modern dünyanın hızla dijitalleşen, mekanikleşen ve sanallaşan yapısında, doğal ve yüz yüze etkileşim gerektiren bu geleneğin yaşatılması, toplumsal bağları yeniden kurmak ve bireysel duygusal zekâyı güçlendirmek için kritik bir rol oynar.

Sonuç

Yücel Feyzioğlu'nun *Masallar Bize Ne Anlatır?* adlı eseri, masalların yalnızca birer eğlence aracı olmanın ötesinde, kültürel hafızanın korunması, pedagojik gelişim ve toplumsal değerlerin aktarılması gibi derin işlevlere sahip olduğuna dair güçlü bir bakış açısı sunar. Feyzioğlu, masalların insan psikolojisi, ahlaki gelişim ve empati üzerine etkilerini incelerken, aynı zamanda bu anlatıların birleştirici, kültürlerarası anlayış geliştiren ve toplumsal bağları güçlendiren bir rol oynadığını vurgular. Farklı halkların masallarını bir araya getiren bu yaklaşım, çocuklara başka kültürleri tanıma, empati kurma ve bir arada yaşama bilinci kazandırma açısından etnopedagojik bir vizyondur. Masal anlatıcılığının bir sanat olarak yaşatılması gerektiğini savunarak, bu geleneğin hem bireysel hem de toplumsal düzeyde duygu ve değer aktarımına olan katkılarını ortaya koyar. Bununla birlikte, Feyzioğlu, anlatıları kişisel gözlemler, deneyimler ve anlatıcı

olarak taşıdığı kültürel miras üzerinden sunmaktadır. Bu, kitabın edebi gücünü artırsa da bilimsel/akademik okurlar açısından metodolojik bir zayıflık olarak görülebilir. Bununla birlikte, bazı geleneksel masallar, çağdaş çocuk edebiyatı anlayışı açısından toplumsal cinsiyet rolleri, korku öğeleri ya da ataerkil normlar bakımından eleştiriye açık olabilecek unsurlar barındırabilir. Eserde bu tür içeriklere yönelik eleştirel bir süzgeç uygulanmamış olması, masalların pedagojik işlevine dair tek yönlü bir bakış sunma riskini doğurmaktadır. Ayrıca yazarın anlatımında deneyimsel ve anlatıcı kimliği ön planda tutulurken, bilimsel yöntem ve yaş gruplarına uygunluk gibi pedagojik ayrıntılara daha az yer verilmiştir. Tüm bu noktalar, kitabın değerini gölgelemeden, daha kapsamlı bir etnopedagojik çerçeveye ve çağdaş eğitim normlarına nasıl daha güçlü entegre edilebileceği yönünde yapıcı bir eleştiri olarak değerlendirilebilir.

Sonuç olarak, masallar yalnızca geçmişte anlatan değil, aynı zamanda günümüz çocuklarına, toplumlarına ve kültürel kimliklerine dair derinlemesine öğretiler sunan, yaşatılması gereken bir kültür ögesidir. Feyzioğlu'nun bu eseri, masalların gücünü hem pedagojik hem de kültürel bir perspektiften yeniden keşfetmek isteyenler için önemli bir kaynak oluşturur. Ayrıca etnopedagoji sadece eğitsel değil, toplumsal barışa hizmet eden bir anlayıştır. Feyzioğlu'nun çalışması bu yönüyle de güçlüdür. Masallar Bize Ne Anlatır?" adlı eser, etnopedagoji kavramının uygulamalı bir örneğidir. Masalları pedagojik, kültürel ve toplumsal birer öğrenme aracı olarak konumlandırarak, eğitimin yalnızca modern değil aynı zamanda yerli, kültürel ve köklü temellere dayanması gerektiğini gösterir.

Kaynakça / References:

- Arıcı, A.F. (2012). *Masalın Sesi*. Ankara: Pegem Akademi.
- Arseven, T. (2005). Mesaj Açısından Çocuk Kitapları. *Hece Çocuk Edebiyatı Özel Sayısı*, S:104-105.
- Baş, B. (2006). *1985-2005 Yılları Arasında Çocuk Edebiyatı Sahasında Yazılmış Tahkiyeli Metinlerin Sözcük Üzerine Bir Araştırma*. Ankara: Gazi Üniversitesi (Yayımlanmamış Doktora Tezi).
- Ciravoğlu, Ö. (1999). *Çocuk edebiyatı*. İstanbul: Esin Yayınevi.
- Duran, M. (2019). *Tarık Dursun K.'nın çocuk hikâyelerinin atasözleri ve deyimler açısından incelenmesi*. Yayımlanmamış yüksek lisans tezi. Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Zonguldak.
- Feyzioğlu, Yücel. (2019). *Masallar Bize Ne Anlatır?* Doğubatı Yayınları.
- Gedik, S. (2020). Masalların Eğitimsel İşlevleri. *Sosyal Bilimler ve Eğitim Dergisi*, 3(1), 356-367.
- Gönen, M., Katrancı, M., Uygun, M. & Uçuş, Ş. (2011). İlköğretim birinci kademe öğrencilerine yönelik çocuk kitaplarının, içerik, resimleme ve fiziksel özellikleri açısından incelenmesi. *Eğitim ve Bilim*, 36(160).
- Karatay, H. (2007). "Dil Edinimi ve Değer Öğretimi Sürecinde Masalın Önemi ve İşlevi". *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*.5(3), 463-475.
- Sever, S. (2010). *Çocuk ve edebiyat*. Ankara: Tudem Yayıncılık.
- Sis, N. ve Gökçe, B. (2009). Gülten Dayıoğlu'nun çocuk öykülerinde yansımalar ve kalıp sözler. *Turkish Studies, International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 4(3), 1976-1989.

- Şirin, M. R. (2007). *Çocuk edebiyatına eleştirel bir bakış- çocuk edebiyatı nedir ne değildir?* Ankara: Kök Yayıncılık.
- Yıldırım-Bilgen, D. (2017). Çocuk edebiyatı alanındaki eserlerin söz varlığı öğelerine ilişkin karşılaştırmalı bir inceleme. *International Journal of Languages' Education and Teaching*, 5(3), 145-171.
- Yıldız, F. E. ve Öztürk-Samur, A. (2018, Aralık). Türkiye’de çocuk edebiyatı alanında yapılan lisans üstü çalışmaların incelenmesi. *International Congress of Human Studies. Uluslararası İnsan Çalışmaları Kongresi’nde (6 Aralık 2018) sunulmuş bildiri*, Ankara.